

Podzim

Elizabeta Císařová se pozvolna prodírala nekončícím davem reportérů uprostřed velké konferenční síně. Objektivy fotoaparátů a zvědavé kamery reportérů snímaly každý její krok a doprovázely ji až k přední řadě zaplněného sálu. Působila sebejistě, ale občasný nesmělý výraz v její tváři napovídal, že za maskou silné osobnosti je skryto i cosi jiného.

Elizabeta pomalu vystoupala po schůdkách až na připravené pódium, kde v jedné řadě stáli čtyři elegantně vyhlížející muži, zatímco pátý s vítězným výrazem ve tváři krácel směrem k řečnickému pultu. Elizabeta se otočila čelem k přeplněnému sálu, postavila se vedle muže s mikrofonom a s hraným úsměvem ve tváři pokývnutím pozdravila všechny přítomné.

„Dámy a pánové, rád bych zde veřejně poděkoval všem přítomným i nepřítomným za jejich podporu v letošních úspěšných volbách a obzvláště rád bych poděkoval své rodině, a zejména mé ženě Elizabetě.“ Sebejistě hovořící, úspěšný čtyřicátník stojící po boku Elizabety pozvedl mikrofón blíže ke svým ústům a pokračoval ve své úvodní řeči: „Víte, přátelé, mám jeden obrovský dluh, který bych dnes chtěl splatit. Dluh vůči mé ženě, Eli. Jí patří mé velké poděkování za vše, i za to nepatrné, co pro mě a naši rodinu v každodenním životě nezištně dělá. Jen díky této podpoře se mohu naplno věnovat své politické kariéře a jen díky ní více chápu, co rodina a zázemí znamená pro každého z nás.“

„Pane bože, svět je opravdu jen jedno velké divadlo,“ přemýšlela Eli, poslouchající pokračující manželovu řeč a pozorující ho přitom na projekci velkoplošné obrazovky umístěné v protilehlé části sálu. Připadal jí jako slavný hollywoodský herec, který právě odehrává svou životní roli na své pouti za nesmrtelnou slávou. Charismatický, urostlý muž v dokonale padnoucím obleku, krátce

střiženými prošedivělými vlasy, s ostrými rysy v obličeji a s odhodlaným výrazem ve tváři odříkával svou řeč se sebejistotou jemu vlastní.

„V hlavní roli Teodor Císař,“ pousmála se sama své náhlé myšlence a v duchu si představovala titulky celého filmu: „Spolustraníky hrají: Karel Hanák, Rudolf Drábek, Jiří Pěnkava a další. Celoživotní křoví: Elizabeta Císařová.“ „Opravdu více než výstižné.“

Pomalou se ve svých myšlenkách prokousávala hlouběji a hlouběji až k tomu, co ji už pěkných pár let nedovolovalo být šťastnou:

„Jak moc se náš vztah za ty roky změnil. Ve dvaceti jsem ho bláznivě milovala, obdivovala a snila o šťastné a spokojené rodině.

A dnes? Je mi třicet pět let, s Teodorem máme dvě děti a cítím se prázdná a stále sama. Teova ozdoba společenských akcí. Dokonale zapadající díl do jeho vytvářené iluze vzorné a šťastné rodiny.“

„Bože, ať už jsem doma v posteli.“

•

Elizabetu probudil drncivý zvuk telefonu na nočním stolku. „Ať je to kdo chce, teď to nezvedám,“ pomyslela si, přitáhla si peřinu až úplně k bradě a posunula se na obrovské manželské posteli až na prázdnou Teovu polovinu. „Ráno jako každé jiné, zase budu vstávat sama,“ povzdechla si a zavřela oči v naději, že zvonivé drnění zakrátko ustane.

Crrr, crrr. Telefon vytrvale vyzváněl dál.

„Ach jo, ty mě asi spát už nenecháš, co.“

Přiložila telefon k uchu: „Ano?“

„Ahoj, Eli, snad jsem tě nevzbudila?“ ozval se ženský hlas.

„Vzbudila, Jano, ale teď už je to jedno,“ pousmála se do sluchátka Eli, když uslyšela na druhé straně svoji kamarádku. „Co se děje?“

„Děje? Ty jsi ale vážně tajnůstkářka. Musím s tebou mluvit osobně a hned!“ vyhrkla Jana tajemným hlasem.

„Jani, vždyť je sedm ráno, to nepočká do oběda? Máme jej přece

spolu domluvený. Teď musím odvézt děti do školy a pak jsem chtěla dělat u sebe ve fotoateliéru.“

„To teda nepočká,“ odvětila natěšeně Jana. „Odvez děti, já sedám do auta a v půl deváté u vás doma. Pa.“ Jana zavěsila.

Eli vstala z postele a usmívajíc se nad Janinou ztřeštěností došla až do dětského pokoje. „Leontýnko, Kristýnko, vstáváme, holčičky moje. Jedeme do školy. Oblíkat.“

V koupelně si opláchla obličej proudem studené vody a přitom pozorovala svůj obraz odrážející se v moderním koupelnovém zrcadle zavěšeném na stěně před ní. Byla neupravená a rozcuchaná, ale její dlouhé havraní vlasy, kaštanově hnědé oči a výrazné rty jako by ani nepotřebovaly přílišných úprav. Eli nebyla jako ženy na obálkách módních časopisů, ale její přirozenost, jemný obličej a dojem křehké bytosti přinutily mnoho mužů k ohlédnutí.

„Teď by mě měly vidět všechny ty kamery a fotoaparáty ze včerejšho večera,“ usmála se na svůj obraz v zrcadle a vyplázla jazyk.

Rychle se upravila a nalíčila.

„Holky, odjíždíme. Jste připravené?“

•

Stříbrné Audi pozvolna projíždělo ucpanou Prahou od Karlova náměstí, až k zastávce metra I.P.Pavlova. Pootevřeným oknem se jako posel blížícího šedivého počasí prodíral do auta podzimní smog.

„Dneska je to nekonečné,“ poklepala Eli dvěma prsty nedočkavě na volant a současně naladila stanici rádia City. Dělala to tak pokaždé, když vyložila děti a vracela se autem sama domů.

„Hezký den, milí posluchači rádia City. Dnešním hostem v našem ranním vysílání je úspěšný politik, předseda strany Občanské Unie a pravděpodobně i budoucí ministr, pan Teodor Císař. Hezký den.“

„Dobrý den.“

„Pane Císaři, gratuluji vám k vašemu včerejšímu úspěchu v parlamentních volbách. Vaše strana dostala třetí nejvyšší počet voličských hlasů, a je tak pravděpodobné, že budete součástí vznikající

koalice. Čemu připisujete svůj úspěch?“

„Děkuji za gratulaci. Domnívám se, že je to jasným signálem společnosti, že hodnoty, které chceme naší politikou zastávat, nejsou pouhým přežitkem, ale jsou pro mnoho lidí podstatné.“

„Rozumím, pane Císaři. Jsou to tedy hodnoty, se kterými jste vstupovali do volební kampaně? Hodnoty jako rodina, vzdělání, solidarita a lidský přístup?“

„Ano, přesně tak.“

„Dovolím si osobní otázku. Co vy a vaše rodina? Dá se vůbec politická kariéra skloubit s rodinným životem?“

„Zatím ano. Snažím se oddělovat čas pro rodinu od pracovních povinností, a funguje to. Musím ale také říct, že velké dík patří mé ženě. Bez jejího přístupu a tolerance by to nemuselo fungovat.“

„Tolerance?“ Eli podrážděně vypla rádio. Vždyť mě se ani na nic nezeptá. Jak může vůbec takhle mluvit? Když je občas doma, je zahloubaný ve svých myšlenkách a mě ani holky skoro nevnímá. Slovo objetí už mu asi taky nic neříká. A milý a pozorný je jen tehdy, když není doma a jezdí po pracovních cestách. Takže tolerovat, usmála se cynicky Eli, to je to jediné, co mi v tomhle šíleném kolotoči zbývá.

„Vždyť on si jen nekompromisně buduje svou kariéru,“ běželo Eli hlavou. „Nebere ohled na mě ani naše děti.“

Tlumené zvonění vycházející z kabelky přerušilo tok Eliiných myšlenek. Z paměti zalovila uvnitř, nahmatala telefon a přiložila k uchu.

„Ahoj, Eli, tady Tomáš. Kdy tě zase uvidím?“

Zavěsila bez odpovědi.

Do očí se jí vyhrnuly slzy. „Bože, Teodore, kdybys jen věděl, kam až mě to tvé chladné chování dohání.“ Promlouvala s ním v duchu. „Jsem taky jenom člověk. Potřebuji cítit tvé obětí a lásku. Chci tak strašně moc? Cožpak necítíš, že mě ztrácíš?“

„Ahoj, Eli, to je dost,“ vyrušil ji z myšlenek Janin pištivý hlas právě v okamžiku, kdy vystupovala z auta před domem.

Jana byla typická svobodná třicátnice bez závazků. Atraktivní energická žena dbající na svůj vzhled i pověst. Její vždy upravené

polokrátké hnědé vlasy, precizně nalíčené hnědé oči, malý nos a drobné rty dokázaly vždy muže zaujmout.

„Jani, ty jsi vážně neskutečná. Co máš tak strašně důležitého, že to nepočká do oběda?“ odpověděla se špatně hraným úsměvem, který jen stěží zakryl její současné rozpoložení.

„Eli, stalo se něco?“

„Ani ne. Vždyť víš, pořád to samé.“

„Ale no tak, kolikrát už jsme o tom mluvily. Chlapi jsou prostě jiný než my. To, že ti Teo nevyznává lásku, ještě neznamená, že tě nemiluje. Na chlapa se prostě musí ženskýma zbraněma,“ mrkla Jana spiklenecky jedním okem na Eli.

„Tobě se to mluví,“ už trochu veseleji odvětila Eli. „Svobodná třicátnice a každý chlap se za tebou otočí. To se ti to bojuje ženskýma zbraněma.“

„Vždyť právě proto jsem tady,“ rozesmála se Jana a zamávala Eli před očima ranním vydáním novin.

„Tak pojď dál, uvařím kafe.“

•

Seděly uprostřed prosvětleného, moderně zařízeného obývacího pokoje a dívaly se jedna na druhou. „K čemu máš ty noviny, Jani?“

„No právě proto jsem tady,“ vyhrkla Jana natěšeně. „Tady je článek a fotka z té tvojí vernisáže fotografií, cos měla minulý týden.“

„Jani, na tom přece není nic zajímavého.“

„Není? A co tohle?“ Položila noviny před sebe na stůl a prstem ukázala na fotografii i. „Co je to za fešáka, co stojí tady za tebou?“

„Tady ten? To je Tomáš Farský, fotograf. On je obrovský talent, fotí teprve pár let, ale už má velké jméno,“ odpověděla Eli a začínalo jí docházet, kam Jana směřuje svůj zájem.

„Tak Tomáš, hm. A znáte se dobře? Seznámíš mě s ním?“

„To nevím, známe se spíš pracovně,“ odpověděla rychle Eli. „On je hodně časově vytížený. A navíc, určitě někoho má.“

„Každý někoho má, Eli,“ usmála se Jana a pokračovala: „Víš co, domluvíš mi u něj focení. Budu chtít nějaké lechtivé fotky, a to by bylo, aby na mě nezabral.“ Jana se propnula v zádech a oběma rukama si přejela přes svá velká prsa napěchovaná v béžovém triku.

Přitom se snažila tvářit svůdně a smyslně zároveň.

„Proč ty si vybereš zrovna Tomáše?“ běželo hlavou Eli, vybavující si přitom poslední večer strávený s ním. Tak blízko už s žádným mužem nebyla pěkných pár let. Tomáš jí připadal úplně jiný.

Jiný, než muži, které znala a potkávala.

Na chvíli se odmlčela a jen se dívala na jeho fotografii i. Tomáš vypadal vážně skvěle. Měl téměř vše, po čem ženy touží. Byl charismatický a jeho dlouhé kudrnaté vlasy, nebesky modré oči, urostlá postava a cudný úsměv s dokonale bílými zuby dostávaly do kolen většinu žen. A i když si byl jistě těchto svých předností vědom, nezneužíval jich.

„S tím focením aktů u Tomáše příliš nepočítej,“ odpověděla Eli po chvilce zamyšlení, snažíc se přitom nedat příliš najevo, že jí Tomáš už nějaký čas leží v hlavě.

„Proč, Eli, to je takový problém domluvit si u něho focení?“

„To ani ne, ale Tomáš akty nefotí. Prý takové focení neodpovídá jeho uměleckému vnímání. Dokonce odmítl nabídky na akty za desítky tisíc. Jednou mi vyprávěl, že nahou ženu by vyfotil, jen kdyby byli milenci.“

„Na to, že ho znáš jen pracovně, Eli, ti vypráví docela zajímavé věci. No neznat tebe a nevědět, jaký vztah máte s Teodorem, skoro bych tě podezřívala,“ rozesmála se Jana.

„Ale ne, na to jsme se dostali při diskusi nad fotografováním,“ zalhala rychle Eli a přemýšlela, jak nejrychleji změnit téma hovoru.

„Víš co, někdy tě s ním seznámím.“

„Tak platí,“ vyskočila Jana z křesla. „Jedu teď něco nakoupit a ve dvanáct se sejdem v restauraci Padrino na obědě. Ahoj, Eli.“

„Ahoj.“

Eli vstala, vyprovodila Janu ke dveřím, a jen co za ní zavřela vstupní dveře, sáhla do kapsy pro svůj mobilní telefon a na klávesnici vymáčkala SMS zprávu.

„Ahoj, Tomáši, promiň za to ráno, mám špatný den. Můžeme se vidět dnes odpoledne?“

•

Jen o čtyři kilometry dál, v sídle politického hnutí Občanské Unie, připravovala Lucie podklady pro odpolední zasedání vedení strany. Studentka vysoké školy, která si občasnou administrativní práci pro politickou stranu přivydělávala na studium, byla ponořena do vlastních myšlenek a kancelářskému cvrkotu nevěnovala větší pozornost.

„Slečno Kovalská, můžete jít na chvíli ke mně do kanceláře?“

vyrušil ji z myšlenek náhle mužský hlas.

„Jistě, pane Hanáku.“

„Zavřete dveře, prosím, a posaďte se.“

Lucie se zatvářila nechápavě. Pomalu zavřela polstrované dveře luxusně zařízené kanceláře a trochu nesměle se posadila na židli před masivním dřevěným stolem.

„Co tak Hanák zrovna po mně může chtít? Divím se, že vůbec ví, jak se jmenuju. Pracuju tady jen občas a pro něj tak maximálně nosím poštu,“ běželo jí rychle hlavou. S respektem a špetkou zvědavosti pozorovala muže sedícího naproti ní, oblečeného v dokonale padnoucím obleku a s vizáží věčného rošťáka.

„Kolik let mu tak může být? Čtyřicet mu možná ještě nebude.“

„Slečno Kovalská, mám na vás jednu prosbu,“ vyrušil ji z jejího přemýšlení Hanák.

„Co by to mělo být, pane místopředsedo?“

„Nechtěla byste pracovat přímo pro mě? Jako moje administrativní asistentka?“

„Úplně tomu nerozumím, pane Hanáku.“

„No, poměry ve straně se naším volebním úspěchem mění. Přibývá nám hromada práce, a Ingrid, která pro mě administrativu dělala, bude od příštího měsíce dělat nové věci, takže místo přímo v mé administrativě je volné.“

Lucii se skoro podlomila kolena. Nechtěla ani věřit tomu, co jí

právě Hanák nabízí. Ona, že má dělat asistentku panu poslancovi?
„Nejsem si jistá, jestli bych to zvládla, pane Hanáku. Ještě studuji, a pak, nikdy jsem takovou práci nedělala.“

„Nebojte se, na zasedání vlády vás posílat nebudu,“ rozesmál se Hanák a pokračoval: „V podstatě budete vykonávat stejnou práci jako doposud, jen přímo pro mě. A samozřejmě na to nebudete sama. Přidáme vám deset tisíc k vašemu stávajícímu platu, a kvůli škole vám umožníme pracovat odpoledne nebo večer. Tak berete to, nebo potřebujete nějaký den na rozmyšlenou?“

„Mám to vzít, nebo ne?“ V Lucii se praly protichůdné pocity.
„Zvládnou to se školou? Ale je to výzva a vážně skvělá příležitost. A taky bych už konečně nemusela pokaždé před výplatou počítat drobné.“

„Beru,“ odpověděla Lucie a nesměle se pousmála.

„OK, skvělé, takže vše ostatní už pro nás vyřídí personální a od příštího měsíce se budu těšit. Máte ještě nějaké dotazy, Lucie?“

„Vlastně mě zajímá, proč jste si vybral zrovna mě?“

Hanák se pousmál a tvářil se důležitě a tajemně zároveň. „Víte, politika je dost velký svinstvo. A my kolem sebe potřebujeme lidi zevnitř a politicky nezkažený. Jestli mi rozumíte, Lucie.“

„Rozumím.“

„Skvělé, takže jsme domluveni.“ Odmlčel se, vstal, obešel stůl a napřáhl směrem k Lucii ruku.

„Budu se těšit, Lucie,“ potřásl jí rukou a doprovodil ji až ke dveřím.

„Domluveni. Na shledanou, pane Hanáku. A děkuju.“

Jen co Lucie odešla, posadil se Hanák ke svému stolu a chvatně vytočil telefon Rudolfa Drábka.

„Zdar, Rudo. Tak na prdelku už zapomeň. Na tý už pracuju já.“

„Kecáš, Karle. To mě teda sereš. To je fakt kus. Ty vole, ale tu přezdívkou jsme jí dali fakt výstižnou. Taková prdelka, to se jen tak nevidí, co.“

„To víš, prdelka je mladý kotě. Navíc modrooký a blondatý. Hele, dal jsem jí fl ek přímo u mě, nějaký prachy navíc a skočila na to i s navijákem,“ Hanák se rozesmál a pokračoval. „Hele, Rudo, hlavně jazyk za zuby před Teodorem. Víš, že jsme strana, co vyznává

ty rodinný hodnoty,“ rozesmál se ještě víc. „A tenhle náš koníček by nás stál celou naši politickou kariéru. On sice Teodor tu jeho Eli vidí jednou za týden, ale je fakt, že za jinou ženskou se snad ani nepodívá. Tohle by on nepochopil.“
„No nic, uvidíme se na poradě. Ahoj.“ Zavěsil.

•